

Rousseau – III. OBRAZ

Na scénu přichází Rousseau ve starém, opotřebovaném a otrhaném oděvu. Prochází se lesem, který se pokud možno bude nacházet v levé části pódia. Občas se ohlédne a naslouchá.

ROUSSEAU: *Je klidný, šťastný, zmizely neurotické pohyby, hysterie v hlase, mluví klidně, pomalu, užívá si pohybu mezi stromy. A myslí mu to přinejmenším stejně jako Epikúrovi poté.* Jenom tady se cítím svobodný. V lese nikdo nechce ovládat jiného, v lese neexistuje nerovnost. Ale ve společnosti? – Ta stará rachejtle se chce dostat na královský dvůr – co to znamená? Znamená to, že chce být víc než ostatní. A vůbec všichni to chtějí. A všeho zneužijí pro svůj společenský postup – umění, vědu i tu mou techniku. Dobře, že jsem všechny ty krámy vyházal – já tu nerovnost podporovat nebudu! Jenom ještě by mě zajímalo – de raisons epistemologiques, tedy z gnoseologických důvodů, jak to vlastně všechno začalo. *(přemýšlí)* Jo, ten, kdo vymyslel občanskou společnost, soukromé vlastnictví, koho napadlo ohradit kus přírody a říci ostatním: Toto je mé...

Vbíhá Tereza, nejlépe zezadu, aby se JJR cítil nejvíce ohrožen.

TEREZA: *Udýchaně, ustaraně, ale ráda, že jej našla.* Miláčku, Jeane-Jacquesi! To jsem já, Terezka!

ROUSSEAU: *Klid je pryč, opět jej chytá neuróza, schovává se za strom.* Ty? Ty zase mě špehuješ?

TEREZA: *Zastaví se, trochu dotčeně.* Nešpehuju... Moje matka mě poslala, abych tě přivedla.

ROUSSEAU: *(zavyje velezoufale, ani v lese před rachejtli neunikne...)* Ale ne, už zase ta – ?! *Ani strom nepomůže, proto vystupuje dopředu.*

TEREZA: *Mírumilovně jde k němu, bere jej za levou ruku.* Miláčku, proč jí něco nesestrojíš, aby si jí král konečně všiml a ty měl od ní pokoj?

ROUSSEAU: *(vytrhává ruku, poodstupuje doleva)* Protože nechci podporovat nepřirozenou nerovnost.

TEREZA: *(zhluboka se nadechne, jako že to má mezi JJR a rachejtli těžké, ale přitom ucítí uklidňující lesní vůni a také propadne kouzlu lesa, vdechuje vůni a stává se silnou a harmonickou osobností)* Jaký je tu božský klid. To ticho, ta vůně, ti ptáci... *(zamyslí se)* Jak se najednou cítím mravně čistá a přirozená! Už chápu, že moje matka tě chce jen využít a že je sobecká. Je zcela zkažena společenskou nerovností. – *Proměna je dokonána, Terezka narovná ramena, dívá se směle do diváků.* Takhle to dál nejde, s tím se musí něco udělat!

ROUSSEAU: *(překvapeně)* Terezko!

TEREZA: *(rozhodně)* Ano, teď to chápu úplně jasně. Pojd' domů, řekneme jí, ať už nám dá pokoj! *Vezme JJR za ruku a odcházejí (ale pozor – jako pár, Terezka jej nevěleče jako Leontion Epikúra).*

Vykoukne Lampe, významně se rozhlíží, tiše užasne, a zase zmizí.